

— Ела, — отговори Петроний.

Въ тая минута задъ стѣнитѣ на затвора и подъ земята се чу пѣние. Пѣсенъта, отначало глуха и задавена, все повече се усилваше. Мжжскитѣ, женскитѣ и дѣтскитѣ гласове се сляхъ въ строенъ хоръ. Цѣлиятъ затворъ зазвуча, като арфа, въ тишината на разсъмванието. Но това не бѣхъ звукове на скѣрбъ и отчаяние. Не, въ тѣхъ трѣпитѣше радостъ и тържество!

Войницитѣ съ удивление се изгледахъ. На небето се появи първия златенъ и розовъ отблѣсъкъ на утрѣнната зора.

Край на седмата часть.
